

rozvrhu nejvyššího podání za nemovitost stejného pořadí. Je lhostejno, zda v době provádění správních exekucí platil již předpis § 5 zák. č. 65/33 Sb. z. a n., stačí, že platil v době, kdy útraty správních exekucí jako příslušenství poplatku byly uplatněny v dražebním řízení.

(Rozh. ze dne 28. února 1935, R I 35/35.)

P r v ý s o u d, rozděluje nejvyšší podání, nepřikázal československému státu v pořadí poplatkové pohledávky, přednostního práva požívající, útraty správních exekucí povstalých jejím vymáháním. **R e - k u r s n í s o u d** usnesení toto potvrdil. **D ů v o d y**: Ze znění zákona (§ 216 č. 4 odst. 2 ex. ř.) vychází najevo, že útraty správních exekucí jsou vyloučeny z přednostního zástavního práva daní. Na tomto posouzení nemění nic poukaz na ustanovení § 5 zák. ze dne 28. dubna 1933 č. 65 sb. z. a n. a § 259 odst. 5 zák. o přímých daních. Neboť toto ustanovení v době provádění správní exekuce nebylo dosud účinné, takže tyto útraty nemohly se státi příslušenstvím poplatků ve smyslu stěžovatelkou zmíněném.

N e j v y š š í s o u d, vyhověv dovolacímu rekursu, přikázal československému státu útraty správních exekucí v pořadí vymáhané přednostní pohledávky.

D ů v o d y:

Zákonem ze dne 28. dubna 1933 č. 65 sb. z. a n. bylo ustanoveno v § 5, že i poplatky se zajišťují a vymáhají způsobem, stanoveným pro zajišťování a vymáhání přímých daní, a dále v § 10, že se dnem, kdy zákon nabyl účinnosti, ruší ustanovení jemu odporující, z nichž některé výslovně byly uvedeny. Mezi těmito zrušenými předpisy není sice uvedeno ustanovení § 216 č. 4 odst. 2 ex. ř. a ani nemohlo býti mezi nimi, poněvadž se předpis ten nevztahuje pouze na útraty vymáhání pohledávek na daních a dávkách. Ježto tedy i na poplatky jest nyní použití ustanovení § 259 zák. č. 76/27, podle něhož příslušenstvím nedoplatku daňového jsou též náklady exekuce a podle § 404 téhož zákona rozumí se náklady exekuce, náklady exekuce berní, jež jest vymáhati zároveň s vykonatelnou daňovou pohledávkou (§ 404 posl. odst. cit. zákona, a k tomu rozh. č. 13058 sb. n. s.), bylo ustanovení § 216 č. 4 odst. 2 ex. ř. pozměněno, pokud se vztahuje na útraty vymáhání daní a poplatků. Nemá při tom významu, zda v době provádění správních exekucí platil již předpis § 5 zák. č. 65/33 sb. z. a n., stačí, že platil v době, kdy útraty správních exekucí jako příslušenství poplatků byly uplatněny v dražebním řízení.

Čís. 14202.

Úpadce, jehož nemovitost byla exekučně zpeněžena, nemůže platně ani uzavíratí dohodu podle § 214 odst. 2 ex. ř., ani projevití s ní

souhlas. K tomu jest oprávněn jen správce podstaty. Uzavřel-li správce podstaty s knihovním věřitelem takovou dohodu, nepřekáží její platnosti, že úpadce nebyl uvědomen o rozvrhovém roku, a že nebyl přítomen.

(Rozh. ze dne 28. února 1935, R I 89/35.)

Nižší soudy přikázaly knihovnímu věřiteli a vydražiteli Františku K-ovi z dodatečně rozdělované exekuční masy 4.598 Kč, nikoliv však k hotovému zaplacení, nýbrž uložením podle § 224 ex. ř., rekursní soud z těchto důvodů: Stěžovatel bere v odpor rozvrhové usnesení prvního soudu, jímž z obnosu 5.265 Kč 50 h dodatečně rozdělovaného mu byla přikázána jako knihovnímu věřiteli na kauční pohledávku z úvěrní listiny do výše 20.000 Kč další částka 4.598 Kč, avšak nikoliv k hotovému vyplacení, nýbrž k uložení dle § 224 ex. ř. Dle § 210 ex. ř. bylo povinností knihovního věřitele, aby své nároky na jistinu před rokem anebo při roku ohlásil a předložil listiny, které jsou dokladem jeho nároku, jinak lze přihlížeti k jeho nároku jen potud, pokud z veřejné knihy, ze zájemních a jiných exekučních spisů jde na jevo, že nárok jest podle práva platný a k uspokojení způsobilý. Stěžovatel nepředložil při rozvrhovém roku žádných dokladů o výši pohledávky. Pouhý výpis z účtů stěžovatelových nestačí, a z obsahu konkursních spisů vyplývá, že v protokolu o zkušebním roku není vyčerpání kauční pohledávky vyznačeno. Nebylo proto prvnímu soudci dosud prokázáno, do které výše jest kauční pohledávka vyčerpána, právem tudíž soud návrh stěžovatelův na hotové vyplacení uvedených částek zamítl a nařídil uložení jich na úroky dle § 224 ex. ř.

Nejvyšší soud změnil usnesení rekursního soudu potud, že přikázal Františku K-ovi částku, o niž jde. k hotovému zaplacení.

Důvody :

Při rozdělovacím roku došlo k dohodě podle § 214 odstavec 2 ex. ř. mezi správcem konkursní podstaty a knihovním věřitelem F. K. o hotovém vyplacení 4.598 Kč na úvěrní pohledávku tohoto věřitele 20.000 Kč, an úvěr byl prý zcela vyčerpán. Zadnějších knihovních věřitelů není a souhlasu úpadkyně není zapotřebí, ana podle § 3 odstavec (1) konk. ř. č. 64/31 sb. z. a n. není oprávněna nakládati svým jménem a nemůže proto platně ani uzavíratí dohodu podle § 214 odstavec 2 ex. ř. anebo projevití s ní souhlas. K tomu jest oprávněn podle § 79 konk. ř. jen správce konkursní podstaty a nejde tu o kolisi se zájmy úpadkyně, neboť správce není zástupcem ani úpadce, ani jednotlivých věřitelů, nýbrž jest veřejný orgán, jenž jest povinen objektivně postupovati při všech úkonech a ručí podle § 79 odstavec (3) všem účastníkům za majetkovou újmu, která by vzešla ze zanedbání povinností mu uložených. Není proto ani překážkou, že úpadkyně nebyla uvědoměna o rozvrhovém roku, ani že nebyla přítomna. Neboť § 209 odstavec 2 ex. ř. přikazuje uvědomiti povinného o rozvrhovém roku proto, by mohl uplatniti právo k odporu (§ 213 odstavec 1 poslední věta ex. ř.), a po případě dání souhlas k dohodě podle § 214 odstavec 2 ex. ř. an má zájem na tom, aby

případná hyperocha připadla jemu. Všechna tato práva přecházejí v konkursním soudním prodeji na správce konkursní podstaty a na hyperochu nemá úpadce nároku, ana připadá podle § 51 odstavec 2 konk. ř. do společné konkursní podstaty a nemá proto na dohodě hmotného zájmu.

Čís. 14203.

Podá-li vymáhající věřitel exekuční návrh pod bývalým jménem kupeckým, jde jen o nesprávné označení, jež lze vždy opravit.

(Rozh. ze dne 28. února 1935, R I 92/35.)

Prv ý s o u d zrušil k návrhu povinného podle § 39 čís. 2 ex. ř. povolenou exekuci: D ů v o d y : Strana povinná žádala za zrušení exekuce proto, že vymáhající strana jako protokolovaná firma byla již 2. prosince 1929 z obchodního rejstříku vymazána. Vymáhající strana ve vyjádření pouze uvedla, že poslední majitelkou bývalé firmy je Walburga S-ová. Tvzení strany povinné je správné a měla proto vymáhající straně žádost za povolení exekuce došlá na soud 7. července 1932 býti odmítnuta, ježto v té době firma Josef S. již neexistovala. R e k u r s n í s o u d k rekursu zamítl návrh povinného na zrušení exekuce. D ů v o d y : Dle firemního rejstříku byla Walburga S-ová majitelkou firmy »Josef S.« do 11. prosince 1929, kdy firma ta byla z obchodního rejstříku následkem vzdání se živnosti vymazána. Naukou i judikaturou nejvyššího soudu je důsledně zastáváno (srov. sb. n. s. 3043, 5421, 5823, 6351, 6960, 8297 a 10.359), že firma kupce jednotlivce jakožto jeho jméno kupecké je pouze jméno, pod kterým provozuje obchod, a kterým se v obchodě podepisuje, je pouhým prostředkem k označování a rozeznávání určitého právního podmětu (čl. 15 obch. zák.). Není tedy samostatným právním podmětem, podobně jako není zvláštním právním podmětem, ani právnickou osobou veřejná obchodní společnost, třeba že jest samostatnou hospodářskou jednotkou (srov. sb. n. s. čís. 9241), nýbrž její majitel, a proto i rozsudek proti firmě kupce jednotlivce vydaný má právní účinek jen proti kupci jednotlivci jako jejímu majiteli, byť by se i snad později firmy vzdal, pokud se týče, byla-li později firma dotyčná z obchodního rejstříku vymazána (sb. n. s. čís. 6351). Podobně i rozsudek žalující firmou jednotlivcovou vymožený přiznává nárok rozsudkem tím formalisovaný skutečnému majiteli dotyčné firmy. Pojem strany ve smyslu procesním nesluší tu zaměňovati s pojmem strany ve sporu ve smyslu materiálním. Neboť pojem procesní zahrnuje v sobě i ony četné případy, kde podle výslovného ustanovení právního řádu jest opravdu stranou ve sporu někdo, kdo není podmětem hmotného práva, o něj ve sporu běží, i ony zjevy, kde někdo vystupuje ve sporu jako strana, komu podle hmotného práva naprosto schází vlastnost právního podmětu. Proto sluší přiznati okolnost strany ve sporu tomu, koho procesní právo samo, nezávislé na právu hmotném, povolává k tomu, aby svým vlastním jménem jednal ve sporu jako strana (viz Hora, Čsl. civilní právo pro-